

HZ. PEYGAMBER VE KÜÇÜK YETİM KIZ

Başta çocuklar olma üzere herkes çok sevinçliydi. Çünkü bugün bayramdı. Bayramı kim sevmez ki! Hele Çocuklar, bayram günü daha bir neşeli olurlar. Bu bayram sabahı, insanlar mutlu bir şekilde dolaşip birbirleriyle bayramlaşıırken, çocuklar yeni elbiseleri ile koşup oynuyordu.

Peygamberimiz (sav) bayram namazından sonra mescitten çıktığında, çocukların neşe ve sevinç içinde oynadıklarını gördü. Bir duvarın dibinde de perişan kılıklı ve mahzun bir çocuk ağlayıp duruyordu. Dikkatim çekti. Doğru onun yanına vardı.

" Yavrum, neyin var, niçin böyle üzgün duruyorsun? Arkadaşlarınla birlikte niçin oynamıyorsun?"

Çocuk bir yetimdi. Babası Uhud'da şehit olmuştu. Annesi de başka biriyle evlenince çocuk sahipsiz kalmıştı. Resul-i Ekrem (sav) Efendimiz çocuğun elinden tuttu. Başını okşadı, gönlünü aldı. Sevindirici bir haber verdi:

Neden ağlıyorsun? Ben baban, Âişe annen, Fatıma kardeşin olsun, istemez misin?

Çocuk sevincinden uçacak gibiydi. Heyecanla, "Nasıl razı olmam, Yâ Resulallah?" diyebildi.

Peygamberimiz (sav) ismini sordu: "Buceyr" dedi. "Hayır. Senin ismin Beşir olsun" buyurdu.

Peygamberimiz (sav) çocuğu aldı, evine götürdü. Yedirip içirdi, üstünü başını giydirdi.

Karnı tok, sırtı pek olan çocuk bir süre sonra oynayan çocukların arasına karışmak üzere sokağa çıktı.

Neden sevinmeyecekti? Babası Cennete gitmişti; ama şimdi babasının yerine geçen insan, bütün babaların en hayırlısıydı.

Arkadaşları Beşir'in halindeki değişikliği görünce etrafına toplandılar. Merakla sordular:

"Sen daha önce ağlayıp duruyordun. Şimdi nasıl oldun da bu hale geldin?"

Beşir cevap verdi:

" Açtım, doydum; çıplaktım, giyindim; yetimdim, Resulullah (sav) babam, Âişe annem oldu."

Bunun üzerine diğer çocuklar Beşir'e gıpta ederek şöyle dediler:

" Ne olaydı, keşke bizim de babalarımız Uhud'da şehit olaydı da, biz de öyle bahtiyar bir babaya kavuşmuş olaydık."

Peygamberimiz (sav)'in vefatına kadar Beşir bin Akra onun yanında kaldı. Peygamberimiz (sav) ebedî âleme göçtükten sonra Beşir için asıl yetimlik başlamış oldu. Şöyle ağlıyordu:

" İşte şimdi yetim kaldım, işte şimdi garip oldum."